

TENKRÁT: V sedmi a půl letech

Ethan

Přísahal bych, že dítě našich sousedů mělo být kluk...

To mi aspoň rodiče říkali, když se dům v naší ulici konečně prodal. Povídali: „Ach, vypadají jako taková milá rodina! Dokonce mají syna, se kterým se můžeš seznámit. To bude báječné, že?“

Bylo by to velice báječné, protože všechny rodiny v naší ulici měly pitomé holky. Ani jedna z těch holek mě neměla ráda a já jsem na oplátku neměl rád je.

Takže když táta dnes přišel do mého pokoje a pobídl mě, abych se oblékl, protože se půjdeme seznámit se sousedy, šokovalo mě, když mi vzal akční figurky a vrátil je na noční stolek.

„To si neber,“ řekl. „Rachel asi tohle nebude chtít vidět.“

„Rachel? Kdo je Rachel?“ zeptal jsem se.

„Tvoje nová sousedka v naší ulici.“ Usmál se tak prostě, jako by těch pár slov nezničilo veškeré moje naděje, že budu mít konečně v téhle ulici kamaráda. Už tak bylo na nic, že jsme bydleli na předměstí a trvalo půl hodiny dostat se někam, kde bylo kino nebo skate park. Ale teď se do posledního domu v našem bloku nastěhovalo to nejhorší na světě: holka. Už zase.

Zasténal jsem, strčil si do batohu sluchátka a CD přehrávač – připravený přestat vnímat hned, jakmile si rodiče začnou povídat o nudných blbostech. Sešel jsem do přízemí a popadl z kuchyňské linky mámin obvyklý dort „na přivítání sousedů“. Následoval jsem ji a tátu ze dveří a dál po chodníku. Obrátil jsem oči v sloup, když jsem uviděl Cramerovic dvojčata, která si hrála před svým domem.

„Dobry den, pane a paní Wyattovi!“ Holky zamávaly. „Ahoj, Ethane!“

„Nemávejte na mě,“ řekl jsem.

„Ethane...“ Máma na mě přimhouřila oči. „Chovej se mile.“

„Ahoj, Claro, ahoj, Joan.“ Přinutil jsem se k úsměvu. Sotva se ke mně máma otočila zády, obě holky mi ukázaly prostředník. S radostí jsem jim to oplatil.

Uch.

Když jsme dorazili k novým sousedům, ze dveří vyšla rusovlasá žena a její manžel a usmáli se na nás.

„Páni! Nečekala jsem, že nám opravdu upečete dort!“ Sousedka vypadala překvapeně. „Už je to dlouho, co jsem jedla něco domácího.“

Koupila to v obchodě. Není to domácí.

Když nás pozvali dovnitř, doufal jsem, že jejich obvyklý hovor s novými sousedy nebude trvat tak dlouho jako vždycky. S každou novou rodinou pokaždé mluvili přesně o tom samém. *Jsou zdejší školy tak dobré, jak se říká? Co děti tady kolem dělají, aby se zabavily? Nebylo by milé, kdyby se naše děti skamarádily?*

„Hej, podívejme se na tebe!“ Sousedka se ke mně sklonila. „Zamávala jsem na tebe před pár dny, když sis hrál na dvoře, ale asi jsi mě neviděl. Jsem paní Dawsonová. Jak se jmenuješ ty?“

„Ethan Wyatt,“ odpověděl jsem.